

JORDI SÀNCHEZ

La reinvençió d'ICV

La VIII Assemblea Nacional d'ICV ha tingut la virtut d'escenificar la consolidació d'una organització política que en els darrers quatre o cinc anys s'ha reinventat a si mateixa. ICV ha viscut conscientment una renovació en una part important dels seus quadres dirigits i també en la construcció del seu imaginari polític. Aquesta organització ha estat protagonista d'una discreta revolució, en part per la necessitat de sortir de la seva darrera crisi electoral que la va situar en els anys 1999 i 2000 al límit inferior de la presència institucional, en part per adequar el seu espai polític a la nova realitat social.

La clau de l'èxit que avui viu ICV s'ha d'atribuir sobretot a dos aspectes: el primer és l'encert i la seriositat que la direcció d'ICV va posar en l'impuls d'aquest procés d'autoinvençió. El trànsit des d'una esquerra bàsicament tradicional i hereva del llegat del PSUC cap al fet d'esdevenir el referent d'una nova esquerra reconeguda per les noves esquerres europees i amb penetració social en nous segments socials no és un tema menor. El segon aspecte, perquè no dir-ho, cal atorgar-lo a la conjuntura nacional, estatal i internacional dels darrers dos o tres anys. Certament hi ha qui creu que sense la segona guerra de l'Iraq o sense l'esclat contra la mundialització neoliberal, ICV no hauria capitalitzat tant el seu discurs. I probablement això és cert, tot i que aquesta constatació no va en demèrit d'ICV, ja que la conjuntura va existir per a tothom, i qui no l'ha aprofitada és perquè no podia, perquè no li interessava, o simplement perquè no en va saber més.

ICV ha deixat de ser un partit de referència obrera tal com havia estat i com sobretot s'atribuïa al vell PSUC. De fet, ICV mai no ha estat un partit de referència electoral obrera, ni tan sols en els seus orígens. Això, però, no hauria d'impedir, com demanava Joan Saura en la mateixa assemblea, que ICV tin-

“La clau de l'èxit que avui viu ICV s'ha d'atribuir sobretot a dos aspectes: el primer és l'encert i la seriositat que la direcció d'ICV va posar en l'impuls d'aquest procés d'autoinvençió. El trànsit des d'una esquerra bàsicament tradicional i hereva del llegat del PSUC cap al fet d'esdevenir el referent d'una nova esquerra reconeguda per les noves esquerres europees i amb penetració social en nous segments socials no és un tema menor. El segon aspecte cal atorgar-lo a la conjuntura nacional, estatal i internacional dels darrers dos o tres anys”

gui sempre presents aquests sectors socials més castigats econòmicament. El compromís contra la pobresa i l'exclusió social és avui l'expressió més radical, socialment parlant, que una organització política pot assumir. ICV està construint en aquest camp una part de la seva identitat com a formació política de govern, i Barcelona n'és probablement l'exemple paradigmàtic. Joan Saura fa bé d'alçar aquesta bandera, ja que, de totes les opcions possibles, aquesta és la que millor connecta amb la voluntat de justícia social que també

estava en les arrels ideològiques de les antigues organitzacions obreristes.

ICV ha superat, contra el pronòstic de molts, la fragmentació existent de l'ecologisme polític a Catalunya. Una assignatura pendent de Catalunya. Avui dia, un dels segells d'identitat base d'ICV és precisament l'ecologisme polític, entès en la seva complexitat social, cultural i econòmica. L'assemblea va servir també per segellar aquesta identitat amb la presència d'un munt de delegacions d'arreu de l'ecologisme polític i la formalització que ICV és ja una més d'aquestes organitzacions.

Darrerament ICV ha consagrat —la qual cosa l'assemblea també ha reflectit— un relleu generacional radical, sense concessions, i també un reequilibri entre gèneres. Aquesta era una operació de gran risc, però a la vegada de màxima garantia si el que es volia és que el nou discurs polític d'ICV s'expressi i sigui percebut de manera honesta, com unes propostes polítiques sentides sincerament pels nous dirigents i no com a expressió de campanyes de màrqueting.

ICV ha consolidat una organització pensada pels reptes nacionals i socials que la nostra societat i el nostre país haurà d'afrontar en els propers quinze o vint anys. És evident que en el futur, com en el passat, hi haurà oscil·lacions electorals. Però els fonaments d'ICV, després d'uns anys d'incertesa, semblen plenament consolidats. Probablement això també és la clau que explica l'harmonia amb què se celebrà aquesta darrera assemblea. Ara només cal que l'obra de govern d'ICV no malmeti el seu potencial social de transformació i que la seva oferta s'adeqüi a la realitat de tot el país. ICV ja no és una formació només de sectors urbans. Assolir l'extensió territorial hauria de ser el nou repte dels dirigents d'aquesta formació per concloure el cicle polític.

Jordi Sánchez és professor de Ciència Política de la Universitat de Barcelona